

været paa denne Bane, man saa ikke er bleven ved at forfølge denne Sag, at man ikke har tænkt Tanken ud, ikke har tænkt, at de fattiges Kasse var det rette Mellemled paa dette Omraade og burde støttes, saa at den kunde magte den Opgave at hindre den trængende, som uforfkyldt er kommen i øjeblikkelig eller midlertidig Nød, for at komme under Fattigvæsenet. Der er ogsaa en anden Opgave, som de fri Fattigkasser have, og som er betonet tidt i denne Sal, og navnlig blev betonet meget skarpt sidste Gang, jeg havde den Ære at være Medlem af dette Ting, nemlig den, at de fattiges Kasser skulle opretholde de fattige i Alderen fra 50 til 60 Aar, saa at de bleve fritagne for at komme ind under Fattigvæsenet og derved kunne bevare deres Alderdom til at erholde Alderdomsunderstøttelse. Jeg antager, at vi alle ere enige om, at denne Opgave er stor, smuk og betydningssfuld baade over for Kommunerne og over for de fattige. Men hvad nytter det, at man her fra Lovgivningsmagtens Side Gang efter Gang peger hen til de fattiges Kasser som dem, der skulle udrede noget, naar man aldrig giver dem Midler til at magte Opgaven? Hvad nytter det, at man her siger, at de fattiges Kasser have den Opgave at holde den fattige i Alderen fra 50 til 60 Aar borte fra Fattigvæsenet for at bevare hans Ret til Alderdomsunderstøttelse, naar man samtidigt maa erkende, at de fattiges Kasse er i virkelig Forstand en fattig Kasse, som ikke er i Besiddelse af Midler, der blot tilnærmelsesvis tillade dem at magte en saadan Opgave, som man paalægger dem.

Al disse Grunde, som jeg her har udtalt, have vi fundet, at de Benge, som dette Forslag agter at disponere over til Fordel for det store Hartkorn, meget bedre kunde komme Befolkningen til gode ved at give de fattiges Kasser Midler til at udføre de Opgaver, der ere paalagte dem, og jeg vil varmt anbefale ærede Medlemmer at overveje, om den Verragning, jeg her har udtalt for dem, ikke turde være saa rigtig, at de bør stemme for det Vædringsforslag, vi have stillet. Der er, som man vil se, i Vædringsforslaget bestemt, at 135,000 Kr. tilfalde Kjøbenhavns Kommune. Kjøbenhavn har jo, som bekendt, ikke nogen saadan Institution som de fri Fattigkasser, som man kan tilføre Pengene, man maa derfor lade dem tilflyde Kommunen med Paalæg om at anvende dem i den Maad, som udtales i Lovforslaget. Jeg tror, at det ogsaa her i Kjøbenhavn vil have sin store Betydning for de fattige, for Kommunen i sin Helhed og dens Befolkning, at dette Vædringsforslag bliver

vedtaget. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og anbefale ærede Medlemmer at stemme for det Vædringsforslag, som jeg og mine Meningsfæller have tilladt os at stille.

Ordføreren for Forslagsstillerne (N. R. Sørensen): Støndt jeg i meget kan være enig med den sidste ærede Tale, kan jeg ikke være enig med ham i, at vi skulle føre det Tilfud, som der her er Tale om, hen til de fri Fattigkasser i Stedet for at lade Pengene gaa tilbage til Hartkornet. Det ærede Medlem udtalte, at de fri Fattigkasser havde en meget vidtrækkende og velsignet Betydning, og dert er jeg fuldt enig med ham, men han udtalte samtidig, at den fri Fattigkasse havde saa godt som Ingen Midler at virke med. Jeg skal dertil anføre, at i de allerfleste af Landets Kommuner, ogsaa i den Kommune, hvor jeg hører hjemme, har man i mange Aar haft for Skik hver Gang, man har lagt en Vigning, forlods at bevilge et vist Beløb til den fri Fattigkasse til fri Raadighed for dens Bestyrelse, netop af Hensyn til, at de Folk, som kom i midlertidig eller øjeblikkelig Nød, derved kunde fries for at ty til Fattigvæsenet. Jeg synes, at den Maade at støtte den fri Fattigkasse paa, er baade naturlig og ogsaa smuk og god. Hvis vi tænkte os det Vædringsforslag vedtaget, som det ærede Medlem har indbragt her i Tinget, vilde Resultatet i vor Kommune f. Eks. blive, at vi fik et Tilfud paa 6 a 700 Kr. Naar dette Tilfud nu kom, vilde sikkert ved næste Vigning Kommuneris Tilfud til den fri Fattigkasse falde bort, og jeg anser dette Tilfud for at være meget værd, netop fordi det er fremkommet i Følgesen af, at det har sin Betydning lige over for de Mennesker, der bo i selve Kommunen. En anden Ting vil ogsaa resultere deraf, og det er, at naar man først slaar det i Stykker, at der gives af Kommunekassen til den fri Fattigkasse, er det ikke vist, at det er saa nemt at faa det genoptaget ad Aare, og derfor vil jeg gerne have, at vi holde paa det, som nu en Gang er blevet sedvanemæssigt, og jeg tror, at vi kunne naa saa langt dermed, som der under de tilstedeværende Forhold havees Arav paa. Jeg skal til de 650—700 Kr., som vi nu i Aar vilde faa i vor Kommune, bemærke, at jeg er aldeles sikker paa, at denne Kapital ikke vil komme til Anvendelse fuldt ud. Jeg er endogsaa vis paa, at end ikke Halvdelen vil komme til Anvendelse, og naar Tidene ere, som de ere i Øjeblikket, synes det mig ikke passende at give saa meget til de fri Fattigkasser, at de faa ikke blot, hvad de